

**Postanowienie z dnia 7 września 1995 r.
I PA 1/95**

Radcy prawnemu, któremu sąd dyscyplinarny pierwszej instancji wymierzył karę zawieszenia lub pozbawienia prawa do wykonywania zawodu, przysługuje odwołanie do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji, a gdy kara taka została orzeczona przez sąd dyscyplinarny drugiej instancji, ukaranemu przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego.

Przewodniczący Sędzia SN: Józef Iwulski, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Alfred Michalczyk,

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 września 1995 r. sprawy obwinionego radcy prawnego Marka J., z powodu odwołania wniesionego przez obwinionego od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z.G. z dnia 24 kwietnia 1995 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić swoją niewłaściwość i na podstawie art. 25 § 1 k.p.k. sprawę przekazać Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Orzeczeniem z dnia 24 kwietnia 1995 r., [...] Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z.G. orzekł wobec radcy prawnego Marka J. karę dyscyplinarną pozbawienia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego.

W terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia na piśmie wraz z uzasadnieniem ukarany wniósł odwołanie do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 65 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) stanowi, że od orzeczenia dyscyplinarnego orzekającego karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu lub karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego ukaranemu służy prawo wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego, w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia na piśmie wraz z uzasadnieniem. Przepis ten był przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego, który w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 20 lipca 1987 r., III PZP 25/87 (OSNCP 1988 z. 5 poz. 54) stwierdził, że "Radcy prawnemu, któremu sąd dyscyplinarny pierwszej instancji wymierzył karę zawieszenia lub pozbawienia prawa do wykonywania zawodu, przysługuje odwołanie do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji, a gdy kara taka została orzeczona przez sąd dyscyplinarny drugiej instancji, ukaranemu przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego". Uchwale tej nadano moc zasady prawnej, wiąże

więc ona skład orzekający w niniejszej sprawie (art. 22 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym, jednolity tekst: Dz. U. z 1994 r., Nr 13, poz. 48.

Na podstawie § 40 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 r. w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich (Dz. U. Nr 27, poz. 138 ze zm.) odwołanie powinno być wniesione do sądu dyscyplinarnego I instancji, co ukarany uczynił w terminie. Sąd ten powinien odwołanie przekazać sądowi właściwemu do jego rozpoznania, to jest Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu, mimo że ukarany - ze względu na niewłaściwą wykładnię przepisu art. 63 ust. 3 ustawy o radcach prawnych - wskazał Sąd Najwyższy jako adresata odwołania.

Z powyższych względów na podstawie art. 25 § 1 k.p.k. orzeczono jak w sentencji.

=====